

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας φρ. τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχοὺν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιφρασίαι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, φρ. ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι. δε. 35. Ἐξάμηνος δε 19 Τετμήνος δε. 10.
ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Διμήνου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κό. τρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολλάρ. 4 Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τετμήνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰ συγ-
δρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1η οὐνοδότησε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδουαίτου δε. 98, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' -- Τόμος Β΄ φρ.

Ἐν Ἀθήναις, 10 Δεκεμβρίου 1921

Ἔτος 4ῆον -- Ἀριθ. 2

Ἡ ΜΙΚΡῆ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ἐπιδ. ΜΑΡ Ε GIBARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ἦταν εἰκόνα μαγευτικῆ. Φοροῦσαν δὲ μακρὰ φουστάνια καὶ σὰ κυματιστὰ τοὺς μαλλιά εἶχαν στεφάνια ἀπὸ φυσικὰ τριαντάφυλλα.

Ἐσπρηνικά, μέσ' στήν κατάλευκην σι-
ρρά, ἔγινε ταραχὴ. Ἐνα κοριτσάκι εἶχε γλωστρήσαι σὸ παρκέτο καὶ τὸ στεφάνι τῶ ἔσφουε ἀπ' τὰ ξανθὰ του μαλλιά καὶ σκορπίστηκε χάρω. Σὲ λίγα λεπτά, ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα δὲν εἶχαν μείνει παρὰ τὰ πέταλα, σκορπισμένα καὶ πατημένα.

Τὸ κοριτσάκι μάζεψε δε, τι μπόρεσε καὶ ἔβαπασε σὲ κλάμματα. Ἦταν ἡ σιρρά του νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τῆς Ζίνας. Δὲν τόλμησε νὰ πᾶν πίσω: προχώρησε πρὸς τὸ θρόνον, γεμάτο στενοχώρια καὶ ταραχὴ.

Τότε ἡ ἀδ' ὀρθωτῆ Ζίνα, δάξον-
τας πάλι τὰ γέλια, σήκωσε τὰ χέ-
ρια τῆς, ἔβγαλε τὸ στέμμα τῆς, τὸ βασιλικὸ τῆς στέμμα, καὶ τὸ φόρε-
σε σὲ κεφάλι τοῦ κοριτσοῦ.

—Μὴν κλαίς, Λινοβά, τῆς φι-
θύριος. Τὸ στέμμι' αὐτὸ ἀεῖζει σοὶ
καὶ τὸ στεφάνι σου. Καὶ σὲ δε-
δικτώγω πὼς θὰ προτιμοῦσα νὰ μαι
σὴ θέση σου, παρὰ σ' αὐτὴ π' ἔμαι
τώρα!

Αὐτὸ πᾶ ἦσαν σκάνδαλο! Ὁ
ἀντιβασιλεὺς σημάθῃκε, πήρε τὸ
ἔμβλημα τῆς βασιλείας, ποὺ τόσο
ἐπιπόλαια τὸ μεταχειρίστηκε ἡ Ζίνα,
καὶ τὸ ξανάβαλε σὴ θέση του, πάνω
σὰ μαῦρα μαλλιά τῆς μικρῆς τρελ-
λῆς ἑκουλίσσης.

—Μὴν ἔσπρηνάς, εἰς σιγὰ στήν
ἀνεφίτῃ του, ὅτι ἀπὸ σήμε: σὶ κινῆσεις
σὴν Ἱστορία καὶ δε, τι κάνεις, θὰ τὸ
γράψαι μιά μέρα!

Ἡ παρατήρησις αὕτη δὲ φάνηκε νὰ-
καμε μεγάλη ἐντύπωσις σὴ Ζίνα.
Μερικοὶ ἀδελκοὶ εἶχαν χειροκροτή-
σει τὴ χειρονομία τῆς ἑσείην. Οἱ πῶ
ἠλικιωμένοι ὅμως κ' οἱ πῶ φρόνιμοι

κοινοῦσαν τὸ κεφάλι μὲ ὕφος ἀσπρηρό:
μὲ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ διαβολάκι μὲ
τὰ βελουδένια μάτια δὲν ἀντιπροσώ-
πως ἄραπτα τὴ βασιλικὴ ἀξιοπρέ-
πει!

Ἐπὶ τέλους ἡ τελετὴ τελείωσε χω-
ρὶς νὰ τὴν κόψουν. Ἡ μεγάλη σάλα
σχεδὸν εἶχε ἀδειάσει. Μόνο ἡ μικρὴ
βασίλισσα, ὁ ἀντιβασιλεὺς, ἡ γυναίκα του
κ' ἕνας ὄμιλος κῶ ἀξιωματούχους ἔμ-
ναν ἀκόμη.

Ἡ Ζίνα, ποὺ εἶχε χάσει πᾶ τὴν ὀ-

τρικνεῖται μὲ λογιῆς-λογιῆς γλυκίσματα.
— Ἀχ, ἀγαπητέ μου, εἶπε ἡ Ζίνα,
εἰ φριχτὴ ἡμέρα!.. Ὁρατο πρᾶγμα νὰ-
σαι βασίλισσα! Ἐσκασα μ' αὐτὰ τὰ
βασιὰ ροῦχα! Κι' αὐτὴ ἡ ἔρμυνα μὲ
κάνει σὰν ἀρκοῦδα!

Καὶ μ' ἔλη, τὴν ἀφέλεια, χωρὶς βα-
σιλοπρέπεια καμμιά, ἔσφορτώθηκε τὸ
βασιλικὸ μανδύα καὶ τὸν πέταξε κου-
δῆρι πάνω σὸ ντιβάγι.

Ἐσπρηνικά, θόρυβος καὶ φωνῆς ἀκοῦ-
στησαν ἀπὸ τὴν πλατεία.

—Τί ναι πάλι; ῥώτησε ἡ Ζίνα.

Μιά κορία τῆς τιμῆς ἀνοῖξε τὴν
πόρτα, χαϊρέτησε κ' εἶπε:

—Ὁ λαὸς ζητεῖ τὴ Μεγαλειό-
τητά Σας. Μαζεμένους κάτω ἀπ'
τ' ἀνάκτορα, θέλει νὰ ἰδῇ σὸ μπαλ-
κόνι τὴ χαριτωμένην του βασίλισσα.

—Ναί, εἶπε ἡ σιρρά ἡ Ζίνα, ἀλλὰ
ἐπὶ τέλους ἡ χαριτωμένην του βα-
σίλισσα κοραῖστηκε. Τώρα τρέσει
ἕνα παγωτὸ φράουλα, ἕνα ἑξάισιο
παγωτὸ, ποὺ ἂν τ' ἀφίση, θὰ λού-
σει. Ἐπειτα δὲν ἔχω καμμιά ἐρεβὴ
νὰ ἐπιδειχθῶ σὰν περιεργὸ ζῶο ἀπ'
τὸ κλουβί του.

Ἡ κορία τῆς τιμῆς δυσανασχέ-
τησε. Πρὸσεξε μιά στικμὴ σὴς φω-
νῆς κ' ἐπρόσθεσε:

—Ἀκοῦτε λοιπὸν πὼς σὰς κα-
λοῦν οἱ ὀπῆκοὶ Σας! Οἱ φωνῆς
τοὺς εἶναι ἀπειλητικῆς...

Τὸ κοριτσάκι ἔκανε κίνημα ἀδια-
φορίας. Ἐπρῶτος τὸ παγωτὸ σιγὰ-
σιγὰ καὶ μὲ μικρῆς κουταλιῆς, γὰ
νὰ νοιώθῃ καλύτερα τὴ γλύκα του...

Καθὼς ῥόρως, ἡ κορία Ροζεμόντ
εἶδε τὸ μανδύα πεταμένο σὸ ντι-
βάγι. Ἐπρῶτος τὴν ἀγανάκτησὴ τῆς
καὶ χτύπησε γὰ νάρθη ἡ καμπαρί-
ρα νὰ τὸν διπλώσῃ καὶ νὰ τὸν φυλάξῃ.
Οἱ δὲ γυναῖκες κοίτασαν τὸ κο-
ριτσάκι, ποὺ εἶχε τὴ μύτη χωμένη σὸ
πορσελάνινο φλοστῆνι του. Κι' ἐνφ' ἔσω
ὁ θόρυβος μεγάλωνε, ἀλλάξαν μιά ἀ-
πελπισμένη ματιά.

Τέλος ἡ Ζίνα σημάθῃκε, γλισφοντας
ἀκόμη τὰ ὀγρὰ χεῖλη τῆς μὲ τὴ ῥό-

Ἀρχισαν νὰ μαζεύουσιν σὸ λαὸ γλυκίσματα...
(Σελ. 10, στ 4.)

πονή τῆς, κατέβηκε ἀπ' τὸ θρόνον
κ' ἀνέβηκε τρεχάλα σὸ διαπερισμα-
τὰ τῆς, ὅπου βρῆκε δὲ κοριτσάκι τῆς
ἡλικίας τῆς, ἀπὸ τὴν τιμητικὴ ἀνω-
δοσία κ' αὐτῆς, τίς στανῆς φιλενά-
δες τῆς Μίλλο ντὲ Νορβᾶλ κ' Κάρ-
ρολα ντὲ Λουί. Τίς περιέμενε κ' αἶ
ἐν

δινή της γλωσσίσσα. Κι' εἶπε στήν Κυρία:
—Με σκότισαν κι' αὐτοί οἱ ἄνθρωποι!... Δέν τοὺς λέςτε νὰ σωπάσουν;
—Μόνο ἓνα μέσο ὑπάρχει γιὰ νὰ σωπάσουν, Μεγαλειοτάτη.
—Καλὰ λοιπόν, ἀφοῦ ἔτσι πρέπει, θὰ τοὺς κάνουμε τὸ χατήρι... Φορέστε μου πάλι τὸ γερωντιστικό αὐτὸ μανδύα...
Ἡ βαρειά ἐρίμια στόλισε πάλι τοὺς λεπτοὺς της ὄμους.
—Ἐλάτε μαζί μου, Μίλλο καὶ Κάρολα.

Ἀνάμεσα στίς δύο φίλες της, ἡ Ζίνα ἐφάνηκε πίσω ἀπ' τὰ σιδερένια κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ. Ἀτέλειωτες ἐψευφημίες καὶ ζητωκραυγές ἀντήχησαν στήν πλατεία.

Με τὰ μάγουλα κόκκινα, γελαστή, ζωηρή, εὐτυχισμένη μπρός στὸν ἐνθουσιασμό ποὺ ἀνέβαινε πρὸς αὐτή, ἡ Ζίνα χαιρετοῦσε με τὸ χαριτωμένο της κεφάλι τὰ πλήθη.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, κατὰ διαταγὴ τοῦ ἀντιβασιλιᾶ Ροδόλφου, ἠπηρέτες φορτωμένοι μεγάλα πανέρια, ἄρχισαν νὰ μοιράζον στὸ λαὸ γλυκίσματα καὶ νομίσματα ἀσημένια.

Τὰ χαμίνια ἔτρεχαν, ἐσπρωχναν τὸνα τᾶλλον, κι' ὁ ἐνθουσιασμός ἐμεγάλωνε δρασμένα.

Ὅσοι, μέσα στὸ πλήθος, ἔνας μαυροντυμένος ἄνθρωπος κηλαινορχόταν χωρίς νὰ φωνάζῃ ζήτη καθόλου.

Ἐίχε γοῖσει σπιτί του, κι' εἶχε βγάλει τὴν ἐπίσημη στολή του ποὺ ἡ Ζίνα τὴν χαρακτήριζε γελοία. Ντυμένος ἀπλᾶ τώρα, με τὸ καπέλλο χωμένο ὡς τὰ μάτια, ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου κ. Μάρφας κοίταζε τὴν χαριτωμένη μικρὴ βασίλισσα ποὺ χαιρετοῦσε ἀπ' τὸ μπαλκόνι, κι' ἦταν ὄλος μίσος καὶ μνησικακία.

Ἐπάρχον ἄνθρωποι ποὺ ποτὲ δὲ λησμονοῦν μιὰ προσβολὴ κατὰ τοῦ ἐγωῦσμοῦ των.

«—Μικρὴ βασίλισσα... μικρὴ βασίλισσα, φιδύριζε. Ἐχεις πεποιηθῆ στὸ λαὸ σου. Μὰ δὲ θὰ χάσης τίποτε ἀν περιμένης!»

Καθὼς μονολογοῦσε ἀκόμη αὐτὸς ὁ κακός, ἓνα μαῦρο σύνεφο σκέπασε τὸν ἥλιο. Τὸ τόσο χαροῦμένο θέαμα ἔγινε ξαφνικὰ μελαγχολικό. Μιὰ ριπή ἀνέμο ἔκαμε τὰ χλωμά φύλλα νὰ σαλέψουν.

Κι' ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, ἔβου ἐτοιμαζόταν νὰ ἐξοπάσῃ ἡ θάελλα, περνοῦσε γοργὰ ἓνα μαῦρο κοπάδι κοράκια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ ὑπογραφή

Ἡ Ζίνα δὲν εἶχε ἀναλάβει ἀκόμη ἀπ' τοὺς κόπους τῆς χθεσινῆς ἡμέρας. Δὲν τῆς ζήτησαν τίποτε λιγότερο, παρὰ νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή της κάτω ἀπὸ καμμιά ἑκατοστὴ χαρτιά, ποὺ ὁ ἀντι-

βασιλιάς τὰ εἶχε διαβάσει με πολλὴ προσοχὴ.

Ἡ ὑπογραφή τῆς βασίλισσας ἦταν ἀπαραίτητη τώρα γιὰ τὴν διεκπεραίωση τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους.

Στὴν ἀρχή, τὸ πρᾶγμα τῆς ἐφάνη μᾶλλον διασκεδαστικό καί, μ' ἓνα χαμόγελο ποὺ ἔκανε νὰ φαίνονται τὰ ρόδινα λακκάκια τοῦ προσώπου της, ἔλεγε:

—Ἐτσι δὲ θὰ ἐσχάσω ποτὲ τ' ὄνομά μου!.. Τὴν γραφὰ τώρα δὲ δεκαπέντε φορὲς κατὰ συνέχεια!

Μὰ δὲν εἶχε ἀκόμη βάλει τριάντα ὑπογραφές, κι' ἡ Ζίνα νόσταζε καὶ σχεδὸν κοιμῶταν.

Τὰ δάκτυλά της εἶχαν μουδιάσει καὶ με κόπο κρατοῦσαν τὴν κοκκαλέ

—Καλὰ λοιπόν, θὰ τοὺς κάνουμε τὸ χατήρι... (Σελ. 10, στ. α')

νιο κοντολοφόρο με τὸ διαμαντένιο μονόγραμμα.

—Τί μελλὰς! ἀναστενάξε. Μιὰ μικρὴ προσπάθεια ἀκόμη κι' ἡ μικρὴ βασίλισσα εἶχε ὑπογράψῃ τὰ μιὰ χαρτιά.

Μέσα της τῆς ἀποφασίσει: Ἄλλη ὑπογραφή δὲ ἔβγαζε σήμερα. Κι' ἀν οἱ ὑπεθέσεις τοῦ Κράτους; πῆγαιναν κατὰ διαβόλου, δὲν ἔδινε πεντάρα...

Ναί, ἀλλὰ πὼς νὰ ξεφύγῃ;

Ὁ πρίγκιψ Ροδόλφος, ὁ θαλαμηπόλος κι' ἡ κυρία Ροζεμόντ περιμέναν τὴν καλὴ της διάθεση με πολλὴ ἐπιείκεια. Μὰ δὲν ἐνοοῦσαν καὶ νὰ τὴν ἀφῆσουν νὰ ξεφύγῃ.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ βασίλισσα ἀπλωσε τὸ μικρὸ της μπράτσο στὸ τραπέζι, ἀκκοῦμπησε ἄσπρὸ τὸ κεφάλι της καί, με τὰ βλέφαρα κλειστά, ἔκανε πὼς κοιμᾶται.

—Ζίνα... Ζίνα!.. τῆς φώναζε σιγανὰ ὁ βεῖος της.

Μὰ ἡ μικροῦλα ἔμνε ἀσάλευτη.

Ἐκείνος ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ μουρμούρισε:

—Τὶ νὰ κάμωμε τώρα;

—Ἀφήστε τὴ Μεγαλειότητά της νὰ κοιμηθῇ, εἶπε ὁ θαλαμηπόλος. Τ' ἄλλα χαρτιά τὰ ὑπογράφει αὐρίο.

—Ἀυτὴ ἡ λότη ἐπιβάλλεται, εἶπε μ' ἐπίσημο ὄρος ὁ ἀντιβασιλιάς.

Τότε ἔλοι χαμηλῶσαν τὴ φωνή, κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους καί, πατώντας στὰ νύχια, βγήκαν ἀπ' τὸ βασιλικὸ γραφεῖο. Μόνο ἡ κυρία Ροζεμόντ ἔμνε κι' ἔτριβε μιὰ λευκὴ κουβέρτα πάνω στήν ἀποκοιμισμένη μικρὴ βασίλισσα.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλοῦν οἱ ἀχρῖνες τοῦ ἡλιοῦ, τραβήξαν τίς βαρεῖες μετρίνες κουρτίνες.

Μὰ ἡ Ζίνα πιάστηκε στήν ἴδια της τὴν παγίδα. Βαστώντας τὰ γέλια, εἶχε κλείσει τὰ μάτια τόσο καλὰ κι' ἔμνε μὲ τόσο τέλεια κίνησις, ὥστε τὰ πέντε μόλις λεπτά ἀποκοιμήθηκε στ' ἀλήθεια.

Κι' ὅταν ἡ Μίλη κι' ἡ Κάρολα, ποὺ τίς εἶχαν προσκαλέσει νὰ παίξουν με τὴν βασίλισσα, ἦρθαν στ' ἀνάκτορα, τοὺς εἶπαν ὅτι ἡ φιλενάδα τους τῶς ρίξει βαρειά στον ὕπνο!

Περιμέναν λιγάκι κι' ὅτρετρα ἔφογαν λυπημένες.

Ὅταν τέλος ἡ Ζίνα ἀνοιξε τὰ βλέφαρα, δοκίμασε κάποιαν ἐκπληξή βλέποντας μπροστὰ της τὸ τραπέζι τοῦ γραφείου, ἀντὶ γιὰ τὸ κρεββάτι της.

Σε λίγο ὅμως θυμήθηκε τὴν πονηριά της καὶ τὴν ἔπιασαν τὰ γέλια.

Μὰ δὲ γέλασε πολὺ: Τεντώθηκε σὰ γατοῦλα ποὺ ἐπιπνᾷ, χαρμουργήθηκε δὲ τρεῖς φορές, χτύπησε τὸ κουρδόνι καί πρόσταξε νὰ ἐτοιμάσουν τρεῖς γι' αὐτὴ καὶ τίς δύο φιλενάδες της.

(Ἔπεται συνέχεια)
ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἐξω δυνατός βοριάς φυσάει, πέφτει ἐλαφριά κρύα βροχή. Ἀπ' τὸ παραθύρο δὲν ἀγγελοῦδια βλέπουν τὰ ρυάκια στήν αἰθή. Πᾶνε τὰ παιγνίδια, τὰ τραγούδια! Πέρασε τὸ κολοκοῖρι, πάει!

Ἦρθε πάλι, νὰ το, καὶ πασχίζει ἀπ' τὸ τῆσι τὸ πουλί νὰ μῆθ. Ροδοπέταλο ἄσπρο θὰ στολίζῃ μ' ἄσπρο φόρεμα αὐρίο τὴ γῆ κι' ἡ φωτιά σὸ τῆσι θὰ ροδίζῃ.

Μάτια ἀστραφτερά, χεῖλινα κοράλια καθισμένα δίπλα στὴν γιαγιά, πίσω ἀπ' τὰ θαμπὰ τῆς ματογυᾶλια δὲ ζητήσουν τὴν τὴν χερά.

Πέρασε τὸ καλοκαίρι, πάει, τῶν παραμυθιῶν ἦρθε ἡ σειρά καὶ ἡ καλὴ γιαγιά χαμογελάει.

Π. Δ. ΜΙΧΑΗΛ

ΑΥΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΝ ἘΝΑΝ ΚΑΙΡΟ...

Τότε ὁ Ριρῆς ἄνοιξε διάπλατα τὰ δύο μεγάλα φωτεινὰ του μάτια, κοίταξε καλὰ-καλὰ τὸν οὐρανὸ—καὶ πέθανε.

Κι' ἡ ψυχούλα του τινάχθηκε σὰ βέλος μέσ' στὸ διάστημα, πέρασε μέσ' ἀπ' τοὺς πλανῆτες, κι' ἀπ' τὸ χλωμὸ τὸ γαλαξία, κι' ἔφθασε, ἀλλοφριά καὶ λυτρωμένη, σὸ ἀχανές βασίλειο τοῦ αἰθέρος.

Ἐκεῖ, ἔβηκε τὸ φίλο του τὸ Ντόρη, ποὺ εἶχε πεθάνει λίγα χρόνια πρῖν, καὶ κεινος ἔτρεξε κοντά του καὶ τὸν φίλησε:

—Ἦρθες καὶ σὺ, Ριρῆ μου! σὴναι καὶ τώρα θὰ περάσουμε καλὰ...

Καὶ τὸν τραβήξε μαζί του, στίς πιδ ἰκπὸρρητες γωνίες τοῦ διαστήματος, νὰ τοῦ δείξῃ τὰ μυστήρια τοῦ Παντός...

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, τὸ σῶμα τοῦ Ριρῆ ἦταν ἐκπλωμένο, μ' ἓνα κερὶ ἀναμμένο καὶ με τὰ χερᾶκια σταυρωμένα, στὴ μεγάλη αἶλα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν κόσμος γύρω, κι' ἡ ἄσκη γατοῦλα, ἡ Ψιφίνα, καθόταν ἤσυχα ἤσυχα σὲ μιὰ γωνιά, κι' ἔβλεπε μ' ἀπορία τὰ σούτρα-φέρτα, κι' ἔγλειψε ποὺ καὶ ποὺ τὸ ποδαράκι της. Ἦξερε πὼς ἔτρεπε νὰ μὴν σιωπῆλῃ, καὶ νὰ ὑπομένῃ, ἔταν οἱ ἄλλοι κλαίειν: σὰ νῦνοιωθε τὴ ση μαρία τοῦ χαμοῦ, ἡ μᾶλλον ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὴν ἐνοιωθε, τὸ βράδυ ἐκείνο δὲ νιαοῦρισε καθόλου: στὰ τελευταία, πῆγε καὶ κρολοοριᾶστηκε σὲ μιὰ μεγάλη πελυθρόνα, μέσ' στὸ διπλανὸ τὸ σκαλονάκι, καὶ τὴν ἔπῃρε ὁ ὕπνος.

Κι' ἐνὼ κοιμῶταν, ἡ ψυχούλα της, πῆγε ψηλὰ καὶ ἔβηκε τὸ Ριρῆ. Τὸν ἔβηκε τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ γόριζε, ἓνα μικρὸ ἀγγελάκι, με τὸ Ντόρη.

Κι' ὁ Ριρῆς τὴ γνώρισε ἀμέσως, γιατί, ἐκεῖ πέρα, στὴ μεγάλη ἐκείνη ζῶη, τίποτα δὲ χωρίζει, μῆτε μπαίνει ἐμπόδιο σ' ἔτι, πρέπει κι' ἔτι, θέλουμε νὰ ἰδοῦμε (ἐκεῖ, κανένας νόμος φυσικός, μόνο ἡ Ἀγάπη κυριαρχεὶ καὶ βασιλεύει):

—Ἦρθες καὶ σὺ, Ψιφίνα;

—Ὅχι, δὲν ἦρθ' ἀκόμα, ἐγὼ κειμᾶμαι: ἦρθα μοναχὰ γιὰ νὰ σε ἰδῶ...

—Τὶ κάνουν κάτω;

—Κλαίειν. Θαρροῦν πὼς δὲν ὑπάρχεις πιά, καὶ κλαίειν. Ἐγὼ ὅμως, ποὺ κατὶ ἔρω παραπάνω, δὲ σ' ἔλλαφα καθόλου, μόνο ἔτρεξα ἐδῶ νὰ σ' ἀνταμῶσω. Τὶ βελαίς νὰ τοὺς πῶ;

—Νὰ μὴ λοποδυται καὶ νὰ περιμένουν. Θὰ ῥθῇ μιὰ μέρα, σόντομα.

—Τὸ ἔρω.

Κι' ἡ Ψιφίνα γόριζε καὶ ἔβηνε. Τέντωσε τὰ λευκά της ποδαράκια, χαρμουργήθηκε, κτεβήθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα κι' ἔτρεξε στὴ μητέρα τοῦ Ριρῆ.

Ἡ δόλια ἦταν πεσμένη στὸ κρεββάτι καὶ ποὺ καὶ ποὺ οἱ λυγμοὶ τῆς τράνταζαν τὸ σῶμα, σιωπηλά.

Πῆγε καὶ κάθησε κοντά της, κι' ἔκαμε δοκιμὴ νὰ τῆς μιλήσῃ σιγανὰ στ' αὐτή.

Μὰ ἐκείνη—Θεὸς μου—πὼς νὰ καταλάβῃ!

Τότε σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸν πατέρα ἦταν μέσ' στὸ γραφεῖο του, κι' εἶχε τὰ μάτια ἐμπρός του, ἀφαιρημένα, κι' ἦταν σὰ μαρμαρένιο ἀπ' τὴν ἰότη: δοκίμασε νὰ τοῦ τραβήξῃ σιγὰ τὴν προσοχή, μὰ κεινος ὅτε γόρισε νὰ τὴν κοιτάξῃ διόλου.

Τὰ ἴδια καὶ με τὸ μικρὸ του τ' ἀδελφάκι.

Τότε κατάλαβε πὼς δὲ μπορούσε νὰ τοῦ μιλήσῃ, καὶ κατάληξε νὰ βγῆ στὸ περιβόλι, καὶ νὰ μιλήσῃ με τὸ σκόλο. Δὲν ἔχαν ἀκριβῶς πολὴ καλὴ, μὰ ἡ περιστασιὴ ἦταν τέτοια, ποὺ ἦταν ἀνάγκη ἀπόλυτη νὰ κάμουνε γιὰ λίγο ἀναχωρή. Ὁ Ζάπ, στήν ἀρχή, τὴ γαύρισε, ὅτρετρα ὅμως τὴν ἄκουσε με προσοχή, κι' ἔδωκε τὴ γνώμη του καὶ κεινος.

Τὸ πρᾶγμα δὲ χωροῦσε ἀναβολή.

—Τότε ἡ Ψιφίνα, τὸ βράδυ ποὺ κοιμήθηκε, πῆγε πάλι στὸ Ριρῆ καὶ τοῦ εἶπε τὸ καὶ τὸ.

Κι' ὁ Ριρῆς λυπήθηκε κατάκαρδα, καὶ δὲ ἄστρα κέλησαν, μεγάλα καὶ παράξενα, καὶ χάθηκαν στὸ διάστημα, γι' αὐτό!

Τότε ἡ Ψιφίνα σκέφθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

—Θέλεις νὰ πᾶς στὴ θέση μου στὸ σπιτί, κι' ἐγὼ νὰ μείνω ἐδῶ λίγον καιρό; σὰ ἴσως ἔβης κανένα τρόπο νὰ τοὺς μιλήσῃς.

Κι' ὁ Ριρῆς πῆδησε ἀπ' τὴν χαρὰ του, μόλις τᾶκουσε. Καὶ δὲ δύο μεγάλοι ἡλιοὶ ἀναφαν στήν ἄσκη τοῦ διαστήματος, γι' αὐτὸν ἓνα πλήθος κόσμων κινήθηκαν ἐθὺς ὀλόγορά τους, σὰ μιὰ πομπὴ χαρμῶσση κι' ὄρατα.

Κι' ὁ Ριρῆς ἐπῆνης τότε σπιτί του, μέσ' στὸ λευκὸ κορμάκι τῆς Ψιφίνας...

Ἐτρεξε χαρωπὰ σ' ἔλες τίς κᾶμαρες, καὶ ἔβηκε τοὺς δικούς του, μαυροντομένους καὶ σὲ βαθεῖα ἀπελπισία.

Τριψήχη στὸ χέρι τῆς μανούλας του, σκαρφάλασε στὸν πατέρα του τὰ γόνατα, μὰ ἔλοι τὸν σπρώχναν ἡμέρα καὶ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ προσέξῃ διόλου...

Μόνο ὁ Ζάπ τὸν γνώρισε καὶ πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴν χαρὰ του.

Τότε προσπάθησε νὰ βρῆ ἓναν τρόπο, νὰ ἐπικοινωνήσῃ. Μὰ ἐστάθη ἀδόνατο. Ἦταν στερημένος ἀπ' τὸ μόνο μέσο, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ συνεννοθῇ: τὴν τροφερὴ ἀνθρώπινη λαλιά...

Καὶ τὸ πῆρε ἀπόφασι: νὰ ζήσῃ

καμποσσοκαὶρὸ πλάι στὸς δικούς του καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἦταν καὶ ἀκατόρθωτο. Κατάλαβε πὼς εἶχανε μιὰ σκέπη ἐμπρὸς στὰ μάτια ποὺ τοὺς στεροῦσε ἀναγκαστικὰ τὴν ὄψη τῆς ἀλήθειας... ἴσως καὶ νὰ ἦταν ἐπὶ τοῦτο ἀπὸ τὴ Φύση, γιὰ κάποιους ἀνεξιχνίαστους σκοποὺς της...

Κι' ἀληθινὰ, σιγὰ-σιγὰ, ἡ ἐπιμονὴ του νίκησε, καὶ κατέρθωσε νὰ μαλακώσῃ τὸ πυκρὸ τὸ πένθος με τὴ φωτεινὴ του παρουσία.

Ἐβλεπε καθὲ βράδυ τὴν Ψιφίνα καὶ τὸ Ντόρη, καὶ τοὺς διηγόταν ὅλα του τὰ νέα.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βᾶσταζε ἀρκετά. Σιγὰ-σιγὰ τὰ μαῦρα βγήκαν ἀπ' τὸ σπιτί, ἡ μανούλα του χαμογέλασε πρῶτῃ φορά. καὶ ὁ πατέρας ἄρχισε νὰ πηγαινε στίς δουλειές του, σάν καὶ πρῶτα.

Ὅσο γιὰ τ' ἀδελφάκι του, ἐκείνο εἶχε παρηγορηθῆ πρῶτοτερα, κι' ἔπαιζε με τὸ τόπι του, καὶ με τὴν Ψιφίνα καὶ τὸ Ζάπ. Πολλές φορές, καὶ οἱ τρεῖς τους, χαλοῦσαν τὸν κόσμο μέσ' στὸν κῆπο. Τὴ νύχτα κοιμῶταν ἀγκαλιὰ με τὴν Ψιφίνα, καὶ ὁ ὕπνος του πάντα ἦταν χαροῦμένος.

Ἐτσι, σιγὰ-σιγὰ, ἡ γαλήνη γόρισε πάλι στὸ σπιτί τοῦ Ριρῆ.

Καὶ μιὰ βραδοῦ, ἀφοῦ εἶδε πὼς δὲ ἦταν ἐν τάξει, ἡ Ψιφίνα κοιμήθηκε γιὰ πάντα: δὲν ἦταν δὲ κι' αἰώνια. Κι' ἡ ψυχούλα τοῦ Ριρῆ γόρισε ὀριστικὰ στὸν οὐρανὸ, καὶ βάλθηκε νὰ περιμένῃ καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσο νὰ ῥθῇ ἡ σειρὰ τους ποὺ, φυσικά, δὲν ἦταν πλέον ν' ἀργήσῃ...

Κι' ἡ κληθινὴ Ψιφίνα, ποὺ εἶχε χάσει καὶ κείνη τὸ γῆινο τὸ κορμάκι της, πῆγε κι' ἔγιν' ἓνα ὀλόλευκο λουλοῦδι, στήν πιδ κροφῆ μεριά τοῦ περβολιοῦ, ἔχι γι' ἄλλο λόγο, μὰ γιὰ νὰ ῥθῇ κανονικὰ ἡ σειρὰ της καὶ κεινης, ὡς ποὺ νὰ τὴν καλέσῃ ὀριστικὰ, στὴ συντροφιά τῶν ἄλλων, ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὰ γινόνταν ἓναν καιρὸ στὸν κόσμο.

Ἀπ' ἔλη ἔμνε: αὐτὴ τὴν ἱστορία, κανένας δὲν ἔπῃρε μυροοδία.

Μὰ ἐμεῖς ἔβρουμε, ὅτεπσο, τὴν ἀλήθεια—ἐμεῖς ποὺ βλέπουμε τὰ πρᾶγματα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄψη, μὰ δὲν τὴ λέμε κανενὸς, τόσο εἶναι ἀλλόκοτη κι' ἀπίστευτη στὸς ἄλλους, ποὺ ἔχουν τὴ σκέπη πάντα ἐμπρὸς στὰ μάτια.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΡΗΓΑ

Ἄδικα, φτωχὴ, παλεύεις
Λυὸ κυρίους σάν δουλεύεις.

Ἄδικα, φτωχὴ, παλεύεις
Λυὸ κυρίους σάν δουλεύεις.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΡΗΓΑ

Ἄδικα, φτωχὴ, παλεύεις
Λυὸ κυρίους σάν δουλεύεις.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

**ΑΣΗΝΑ ΓΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ**

Αγαπητοί μου,

ΚΑΛΟΣ μας φίλος Έλευθερη Πατριδα έχει μερικές απορίες για την ποίηση, ποδ σά μαθητής του Γυμνασίου δεν έπρεπε ίσως να τις έχη, αλλά δέ φταίει, λέει, γιατί κανένας καθηγητής δεν του τις έλυσε ποτέ. Απορώ λιγάκι γι' αυτό, γιατί με ρωτά πράγματα ποδ εγώ τά έμαθα στο Γυμνάσιο. Δέν θυμώμαι όμως και σέ ποιά τάξη. Ίσως σά ανώτερη από κείνη οποδ βρίσκεται σήμερα ο φίλος μας. Αλλά δς αφήσουμε αυτό τδ ζήτημα και δς έλθουμε στις απορίες του ποδ, για τόν Ένα ή τόν Άλλον λόγο, θά τις έχουν κι' Άλλοι πολλοί.

Ακούει, μου γράφει, να λένε πως οι στίχοι πρέπει να ομοιοκαταληκούν έν τούτοις βλέπει ποιήματα χωρίς ομοιοκαταληξία. Ακούει επίσης πως οι στίχοι πρέπει να έχουν ίσος συλλαβές κι' όμως συχνά βλέπει δυο στίχους ποδ ομοιοκαταληκούν, ο Ένας νά έχη διπλάσιες συλλαβές από τόν Άλλο. Τι συμβαίνει λοιπόν;—Λένε πάλι λυρική ποίηση, σονέττο, έλεγείο κτλ. Τι σημαίνουν αυτά όλα; Κι' έν γένει τί πράγμα είναι ή ποίηση; Και τέλος τι ωφέλεια μπορεί να μάς δώση Ένα ποίημα ποδ έξομνει τήν άνοιξη ή τή φύση;

Τι πολλές, μά και πόσο διάφορες και ποικίλες; οι απορίες του φίλου μας! Αρχίζουν, βλέπετε, από τις στενότερες, τις ειδικότερες λεπτομέρειες, για να φτάσουν στις πλατύτερες γενικότητες. Εγώ όμως πρέπει ναρχίσω άνάποδα: από τις τελευταίες για να φτάσω στις πρώτες. Κι' άπαντώ πως έν Ένα πρόβλημα ποδ πολλές φορές άπασχόησε τούς φιλοσόφους, έν δηλαδή ή ποίηση γενικά είναι χρήσιμη και σέ τι μπορεί να μάς ωρελή Ένα ποίημα ποδ έξομνει τήν άνοιξη ή τή φύση. Ο Πλάτων μάλιστα, καθώς θά έχατε άκουστά, έφτασε να έξορίση τούς ποιητές από τήν Ιδανική Πολιτείαν του σάν άχρηστους ή κι' έπιβλαβείς. Αλλά τδ κάκου! Όσα κι' έν σκέπτεται ή φιλοσοφία, ή πείρα τών αίωνων δείχνει πως ο Άνθρωπος δέν μπορεί να ζήση χωρίς ποίηση, χωρίς τραγούδι, όπως δέν μπορεί να ζήση και χωρίς άερα. Είναι τδ φυσικό έξεχέλισμα τής φύχης του, τής καρδιάς του, τδ τραγούδι ποδ άνεβαίνει στα χείλη του αθόρη μύτα. Η τέχνη ατέη είναι έμφυτη. Μπορούμε να πούμε, ότι θεραπεύει

μά φυσική άνθρώπινη ανάγκη. Και κάθε ανάγκης ή θεραπεία ωφελεί τόν Άνθρωπο, τόν κάνει καλύτερο, ζωτικότερο, δυνατώτερο κι' εδωχέστερο. Τι Άλλη μεγαλύτερη ωφέλεια θέλετε; Η δωδακτική λεγόμενη ποίηση, εκείνη ποδ μάς δίνει γνώσεις και συμβουλές, είναι ίσως λιγότερο ωφέλιμη από τδ άπλό άλλ' άναγκαστικό εκείνο ξεθύμασμα ποδ άποτελεί Ένας ύμνος στήν Άνοιξη ή στή φύση, είτε τόν φάλλουμε μετς οι ίδιοι, —δταν έχουμε τδ δώρο, —είτε τόν άκούμε από Άλλον ποδ άπηχεί τά ίδια μάς αισθήματα.

Φυσικά, τά ποιητικά είδη είναι πολλά και ποικίλα. Αναλόγως τών αισθημάτων ποδ εκφράζει και τών φυσικών αναγκών ποδ θεραπεύει, έχουμε ποίηση χαρούμενη ή μελanchολική, σοβαρή ή παιχιδιάρη, διηγηματική ή περιγραφική, έξομνητική ή επικριτική (σατυρική). Και πάλι έχουμε ποίηση θρησκευτική, (ΰμνοι και ψαλμοί), πολεμική, (θούρια), βακχική, πατριωτική και καθέξης. Το έλεγείο έξαφνα ποδ ρωτά ο φίλος μας, είναι λοιπότερο είδος και σήμερα μάλιστα είναι συνώνυμο με τδ μοιρολόγι. Λυρική πάλι ποίηση λέμε σήμερα, —γιατί στήν αρχαιότητα λεγόταν έτσι κάθε είδος ποιήματος ποδ εφέλλετο προς λύραν— τήν ύποκειμενική ποίηση ποδ εκφράζει αισθήματα κι' έντυπώσεις του ποιητή; και αντίθεση προς τήν έπική, τήν άντικειμενική, ποδ είναι Ένα έμετρο μυθιστόρημα και προς τή δραματική ποδ είναι τδ κρέμα εκείνο τής λυρικής και τής έπικής, ποδ βλέπουμε στο αρχαίο και τδ νεώτερο κάποτε θέατρο.

Όσο για τδ σονέττο, ατέη είναι είδος λυρικού ποιήματος διεχς του δλωσδιόλου μορφής; δεκαεπτάστιχο με ορισμένες ομοιοκαταληξίες.

Θά μου ήταν άδύνατο να σάς δώσω έδώ κατάλογο κι' εξήγηση όλων τών ειδών. Είναι πάρα πολλά. Κι' δσα σχετίζονται μάλλον με τήν οδσία, όπως τδ έλεγείο, και δσα προσέρχονται μάλλον από τή μορφή, όπως τδ σονέττο. Αδιάφορο! προς τδ παρόν άρκει να έξερετε τή μεγάλη ατέη ποικιλία τών ειδών τής Τέχνης, ποδ θά τήν καταμάθετε άργότερα από κανένα βιβλίο ειδικό. Επίσης και τή στιχουργία, ποδ είναι Άλλη, δλόκληρη Τέχνη ξεχωριστή. Γιατί τά λεγόμενα μέτρα είναι πολλά και ποικίλα. Και τά μαθαίνουμε εύκολότερα με τδ ατέη μας, διαβάζοντας ρυθμικά και προσεκτικά διάφορα ποιήματα, παρά με τή Στιχουργική, ποδ έχει τούς κανόνες. Αλλά κι' ατέη πρόωρο μάθημα για σάς. Προς τδ παρόν άρκει να έξερετε, ότι ναι, χωρίς να συμβάλει τίποτα, υπάρχουν και στίχοι χωρίς ομοιοκαταληξία, ποδ λέγονται έλευθεροί (κι' τών δημοτικών τρα-

γουδιών και πολλών του Σολωμοδ και του Βλαχωριτή.) Επίσης, δει στο ίδιο ποίημα, οι μισοί στίχοι μπορεί να έχουν από δεκαπέντε συλλαβές, κι' οι Άλλοι μισοί από έπτά. Ο ρυθμός άρκει να διατηρηται ο ίδιος.

Άφίνω δά δει κάποτε, στο ίδιο ποίημα μπορεί να ανακαταθούνται κι' οι ρυθμοί, όπως π.χ: στάς Έμβρους κι' Αναπαλιούς του Παλαμά.

Τιποτ' Άλλο.
Σας άσπάζομαι
ΦΙΛΙΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του Άκαδημαϊκού JULES SANDAOU]

B. (Συνέχεια)

Όσο μεγαλύτερα τά πλοία τους, τόσο μεγαλύτες κι' ή άγάπη τους. Είχαν άποκτήσει και τρία χαριτωμένα παιδιά, τρία άγοράκια, ώμορφα σάν τήν άχτίνα του ήλιου, και τάχαποδσαν, α δέν έξερετε πως τάχαποδταν!.. Άλλοίμωμο όμως! τά τρία εκείνα άγοράκια, ή χαρά τών γονέων τους, τούς έγειναν αίτια λύπης μεγάλης.

Τδ μεγαλύτερο, άμα έγεινε έξη χρονών, ένφ ως τότε ήταν δροσερό κι' εθρωστο, άξαφνα κεντρίνος, μαράθηκε. βασιανίστηκε λίγους μήνες κι' έπειτα πέθανε. Φαντασθήτε τή λύπη του πατέρα και τής μητέρας, γιατί πως να σάς τήν παραστήσω έγώ;.. Άν υποθέσο με δει ο Άνθρωπος 'ς ατέον τόν κόσμο ποέπει να πληρώνη τήν ετόχια του, ο βέβαια ποδ οι δυστυχισμένοι εκείνοι γονείς τήν επλήρωσαν ποδ άκριβά με τδ θάνατο του παιδιού τους! Ενόμιζαν μάλιστα πως ή πληρωμή ήταν υπερχρηστή, ώστε να μήν είναι ο άχρησι να δώσουν και τίποτε Άλλο.

Κι' όμως, ύστερ' από δυο χρόνια, και τδ δεύτερό τους παιδί έθανε σάν τδ πρώτο. Όταν έγεινε κι' ατέο έξη

«Σ' εύγνωμώ, θάλασσά μου, ποδ μου τδ έσπασες!»

χρονών, άρχισε να μαραινεται, να φθίνει, κι' ύστε ή επιστήμη τών γιγερών, ούτε ή σποργή τών γονέων του κατόρθωσαν να τδ σώσουν. Πέθανε με τδ χαμόγελο στα χείλινα και τά χέρια του έσφιγγαν άλαφρά, χαί' ευτυχία, τδ λαιμό τδ πατέρα.

Όσο από τά τρία παιδιά, τά χαριτωμένα άγοράκια, άπόμει ο μόνος ο Στέφανος.

Φαντασθήτε τώρα τούς καθημερινούς φόβους και τρόμους τών άτυχών γονέων, όταν έβλεπαν δει τδ μινάκριδο πιά παιδί τους επληροιάζε να φθάση τήν ηλικία, ποδ τδ δρσπανο του Κάρου είχε θείσει τά δυο Άλλα! Φαντασθήτε τήν απελπισία τους, όταν παρατήρησαν τά πρώτα συμπτώματα του μαραιοδ! Ναι, ο Στέφανος μαραινόταν σάν τδ λουλοδιδι ποδ δέν ποτίζεται ταχτικά, κι' ή άρρωστια με μεγάλη όρμη προχωρούσε. Προσάλασαν Ένα-Ένα όλους τούς περίφημους γιατροδς του τόπου και δέν ήξεραν πιά ποδ να καταφέρουν!

Κοντά στο σπίτι τους, σάν Έδιο δρόμο, καθόταν Ένας γιατρός, ποδ δέν είχε βέβαια μεγάλη φήμη, στή γειτονία όμως είχε άποκτήσει όπόληψη καλού και τίμιου γιατρού. Αποφάσαν λοιπόν να τόν συμβουλευθούν κι' ατέον και τόν προσάλασαν.

Ο γιατρός τής γειτονίας έπρεξε με προθυμία. Κι' ήταν Ένας Άνθρωπος ήρεμος, λιγέκι μελαγχολικός, με ώραια μάτια και βέβημ διαπεραστικό. Άκουσε με προσοχή τή διήγηση τών γονέων, ποδ συχνά τήν έκοφαν δάκρυα και λυγμοί, κι' άφοδ έξετασε προσεκτικά τδ άρρωστο παιδί, στάθηκε άκίνητος και σιωπηλός.

Σε λίγα λεπτά τής ώρας, είπε στήν άπαρηγόρητη μητέρα:

—Κυρία μου, Ένα μόνο γιατρό έξορω 'ς όλο τόν κόσμο, — Ένα μόνο, άκοδές;— ποδ θά μπορούτε να σώση τδ παιδί σας.

—Ποιός είναι; πως όνομάζεται; φώναξε εκπληκτική ή μητέρα.

—Βέβαια δέν είμαι εγώ; άποκρίθηκε ο γιατρός. Εκείνος Έμνος ποδ έννοώ, είναι ο δάσκαλος όλων μας. Εδωχτής ο Άνθρωπος ποδ κατορθώνει κάπου κάπου να τού παίρη Ένα λόγο μιά συμβουλή, γιατί τις συμβουλές του τις κρατεί ποδ μυστικές. Κι' οι άρρωστοί 'ς ατέον πρώτα-πρώτα έπρεπε να

προστρέχουν, ατέον να συμβουλευότανται, ένφ άπεναντίας οι περισσότεροι πάνε στο καλό, μόνο και μόνο γιατί δέν έφρόντισαν να ζητήσουν τή συμβουλή του.

—Λοιπόν, έξοχώτατε! Τόνομά του, τήν κατοικία του! Να τόν φωνάσουμε άμέσως!

—Άδικα θά χάσετε τούς κόπους σας! Ο γιατρός ατέος δέν κουνιέται ποτέ από κεί ποδ βρίσκεται, δέν σκοτίζεται και δέν ένοχλείται γι' άγάπη κανενός. Κι' οι βασιλιάδες άκόμα είναι άποχρωσμένοι να πηγαινούν να τόν βρίσκουν. Τοδτο όμως έχει τδ

«Ένα χρόνο τδ πολύ, θά πάη να βρή τάδελεφάκια του...» (Σελ. 13, στ. γ')

καλό, ότι μικρός και μεγάλος, φτωχός και πλούσιος, τούς δέχεται με τήν ίδια προθυμία, όταν πηγαινούν ζητώντας τή βοήθειά του.

—Άχ! φώναξε ή μητέρα' εγώ θά πάω να τόν βρώ, ας είναι και στήν άκρη του κόσμου!

—Μάλιστα, κυρία μου, άποκρίθηκε ο γιατρός ζωηρά. Και θά κάμει ποδ καλά να μήν περιμένετε να φάγετε άδριο. Φύγετε σήμερα, σέ μιά ώρα, έν μπορείτε. Ο γιατρός ποδ σάς συνιστώ είναι ή Φύσις και 'ς ατέον σάς συμβουλεύω να έμπιστευθήτε τδ παι-

δί σας. Δέν μπορώ να σάς έγγηθώ για τήν όριστική θεραπεία του, τας βεβαιώ όμως δει έν μείνη έδώ, 'ς Ένα χρόνο τδ πολύ θά πάη να βρή τάδελεφάκια του.

—Θέσ μου!..

—Ναι, άπομακρόντέ το από τήν πρωτεύουσα, πηγαινετέ σέ κανένα παραθαλάσσιο, σέ κανένα χωριουδάκι ποδ να βλέπη σάν άπέραντο Ωκεανό. Δότε του έκταση, άερα, ήλιο, όρίζοντα. Σνηθήστε τά πόδια του να τρέχουν στήν άμμο κι' άφήστε τδ σώμα του να τδ άλατιση τδ άλατι τής θάλασσας. Κι' άμ' αναλάβη και δυναμώθη, αφήστε τδ ελεύθερο να τρέχη σάν τά πουλάρια στο λειβάδι. Όπου κι' έν πάτε, θά βρήτε μικρά παιδιά, Δόξα σά ο Θεός, παιδιά τής ηλικίας του δ-πάρχουν παντού. Αφήστε τδ λοιπόν να ανακατευθώ μ' ατέα, να λάβη μέρος στα παιχνίδια τους, να κολιούθη στήν άμμο μαζί τους. Μή τδ παραφρολάτε ούτε από τόν άνεμο ούτε απ' τή βροχή κι' άφινετέ τδ να τρώη και να κοιμάται δυο θέλει. Κι' ας λείπουν τά φάρμακα, είναι άλλωστε όδου περριτά. Η Φύσις είναι ποδ σωφότερη από τήν Ιατρική Σχολή του Παρισιοδ κι' ατέη μόνο κάνει άληθινά θαύματα.

Ατέα είπε ο καλός εκείνος γιατρός, χαίρετες κι' έφυγε. Η κυρία Ειρήνη είχε άκούσει Άλλες πολλές καλά για τδ μικρό χωριό Πολλίγγο, οποδ μιά φίλη τής είχε περάσει δάκακρο καλοκαίρι. Κι' αποφάσισε άμέσως να πάη εκεί. Τήν ίδια λοιπόν ήμέρα, τλόγευμα, μπήκε στο σιδηρόδρομο, έφτασε σέ μιά παραθαλάσσια πόλη, από κεί πήρε τδ βαπόρι, έφτασε στήν έπαρχία οποδ ήταν τδ χωριό, μπήκε στο λεωφορείο και σέ μιά ώρα βρισκόταν στήν παραλία εκείνη του Ωκεανού, οποδ ή Ζωή κι' ο θάνατος θά πολεμούσαν, ποιός πρώτος να κερδίση τδ παιδί τής.

Ποιός άραγε θά νικηόος; Ι'

Νεκρανάσταση
Λοιπόν ένίκησε ή Ζωή!

Σε λίγες εβδομάδες, ο μικρός Στέφανος άρχισε να παίρη επάνω του, σάν τδ λουλοδιδι ποδ μαραινόταν τριη στή σκιά χωρίς ήλιο και πότισμα. (Έπεται συνέχεια)

Μετέφρασις Η. Ι. Φ. και Γ. Ε.

λη, μπορείς να γινώσκεις αντίτα-
 λαγή δὲν γίνεται) Θαλασσοπούλι
 (βραβείον ἐστεῖλα) Καθότι (πὺς
 ἔλαβα ἔξι, εἰδὼ τὴν κἀντι καλὸν
 καιρὸν εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ τὸ ποι-
 ῆμα) Χαίρει (φωτογραφία ἐλήφθη,
 βραβείον ἐστεῖλα) Ἰσπύστην Ὑ-
 δρας (χαίρω πὺς ἔγινες συνδρομη-
 τὴς καὶ σ' εὐχαριστῶ γὰρ ὅσα γρά-
 φεις περιμένω καὶ σοὺ εὐχομαι νὰ
 πάρῃς τὸ Α' Βραβεῖο τοῦ Ἑσπα-
 θάματος· ἀλλὰ, ἔξω, εἶνε λιγύμι
 δύσκολο· δὲν ἀφίγουν οἱ ἄλλοι)
 Κόντε Ραπανάκη (τὸ ζήτημα πῶ-
 ρασε πᾶ, εἶναι...περὶ τὸ γράμ-
 μα σου ὅμως πάντα ὄρατο) Ἀφελ-
 ῆ Ἑυκροπούλα (πολὺ εὐχαρί-
 στως θὰ σοὺ τὰ προμηθεύω ἅμα
 ατελής τὰ χορηγία) Θέλλαν (τὸ
 ἐστεῖλα) Φαριανὸ Ναυτοπούλο
 (ναὶ ἀπὸ ἔχεις μάλιστα καὶ ψευ-
 δάνυμο) Διαβολόπαιδο (διαβίβα
 σθη) Ἐντυχὴ Ἑλληνα (ἔλαβα,
 εὐχαριστῶ, καλὸ ταξίδι) Καρλό-
 ταν (διαβιβάζουσαν) Σανθὸν Βυ-
 ολαστήν (ἢ Ε. Β. μοὺ ἔγραψε ἀπὸ
 τὴν Τήνον) Ἀσπρο Συνισφάμι
 καὶ Ἀφροισμ. Κῦμα (φωσικὰ τέ-
 τοια παιδιὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ἔγγρα-
 φοῦν; γὰρ νὰ κἀνον τὰ φύλλα σας
 σὲ τόσο γάλλ, θὰ πῆ πὺς δὲν ἔβ-
 ρουν οὐτε νὰ διαβάσουν, οὐτε νὰ
 ἀκτιμῆσουν) Λακρυσ. Ζωήν, Δο-
 κικὴ Παπαδάκη, Ἀνδρέαν Μά-
 μαλαν, Ἀκριάτη Γέλιο κτλ. κτλ.
 Ἐνοσιχόνα Ποσειδάνα, Σό-
 λων Ἀσελέκτηρον. (ἔλαβα, εὐχα-
 ριστῶ.)
 Παρῖδα τοῦ Διογένους, Νει.
 Κολόμβον (ἔστεῖλα.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 20ου Διαγωνισμοῦ
 Ἀδελφῶν. Αἱ λέξεις ἔσονται μέχρι τῆς
 10 φωνηγοῦν ἄλλα καὶ πᾶσαν τῆς προ-
 θεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν
 ἄλλη δημοσίευση.]

12. Λεξιγράφος

Ἐκ τῶν δύο μου τμημάτων,
 Τὸν μὲν ἄλλο συμπλήρωσεν
 Καὶ τὸ δεύτερον τὸ πρῶτον
 Κυβερνή καὶ διατήρησεν.
 Τ' ὄλο, πάλι, τοῦ δευτέρου
 Ἐκτελεῖ τὴν ἐξουσία
 Καὶ μ' αὐτὸ ἔχει τὸ πρῶτον
 Τάξη, ἀσφάλεια, ἡσυχία.
 Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φιλῆλου Δ. Κερκουλῶν

13. Συλλοβόγραφος

Καταφάσκω μ' ἕνα γῶ
 Καὶ μεγάλας ἀπορῶ
 Πῶς διποῦσα ἀπὸ καιροῦ
 Καὶ μοὺ ἐγίνη τὸ χατήρι
 Νὰ πῶ μῆσα σὲ ποτήρι!
 Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἰονοῦ

14. Μεταγραμμαιωμός

Πολύτιμο πετράδι
 Ἄλλᾳ τὸ λαίμω
 Καὶ βασιλικὸ ἀρχαῖος
 Γίνεται σὲ λέπτο.
 Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρ. μ. Κώματος

15-19. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γοήμματος
 ἐκόςτης τῶν κάτωθι λέξεων δι'
 ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
 νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμ-
 ματισμοῦ ἄλλοι τόσαι λέξεις:
 Τῆνος, βάπτω, Κεῖνος, δᾶν, Ἰβίς.
 Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀλασσα. Καραβίας

20. Παιγρίον

α	α	α
	α	α
α	α	α
	α	α
α	α	α
	α	α

Εἰς τὰ κενὰ τετραγωνίδια νὰ
 τεθῶν συμφωνία ὥστε νὰ σχημα-
 τισθῶν ὀρθογώνιως ἕξη λέξεις.
 Ἐστῆλη ὑπὸ τ. Κυρ. τῆς Κωνσταντοῦ

21. Ἀνίγμα

Ἐκρινε τὸ Χριστὸ τὸ ἀρσενικὸ
 Ἄγία τῆς Γραφῆς τὸ θηλικὸ
 Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ρυολέτου

22. Μαγικὴ Ἐικόνα ἄνευ εἰκόνας

Σὲ παρακαλῶ, Τάχη, νὰ μοὺ
 φέρῃς τὸ γιαντικὸ μου.
 —Ποῦ ἔκ' ὄλοι;
 —Αὐτὸ πού σοὺ εἶπα.
 Ἐστῆλη ὑπὸ Γεωρ. Ν. Μεταξᾶ

23. Ποιμὴν Ἀεροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
 τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
 τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
 τον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθε-
 ἕτης, ἀποτελοῦν Μοῦσαν:
 1, Ἀρχαῖος ποιητής. 2, Νῆτος
 τῶν Κυκλάδων. 3, Εὐαγγελιστής.
 4, Ἠπειρος. 5, Κράτος τῆς Εὐ-
 ρώπης. 6, Ἅγιος ἢ βασιλεὺς. 7,
 Ἦρος Σαρδιάνης.
 Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Φιλῆλ. Ἑλληνοπούλα

24. Ἑλληνοσύμφωνον

αα - α - η - υη
 Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρο Συνισφάμι

25. Γράφος

Μ' 1 ὄνος Κ
 Ο ὄνος Κ

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τελευτ. Παλαιολόγου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

26. Συλλαβινὴ Ἀεροστιχίς
 Αἱ δευτέραι συλλαβαὶ τῶν κᾶ-
 τῶθι λέξεων, μεταφραζόμεναι
 γαλλιστί, σχηματίζουσι περιφρ-
 μὸν πρωτεύουσιν.
 1, Περίστασις. 2, Σταθερά. 3,
 Μικρὰ 4, Λεμβούρος (καὶ εἶδος
 πλοῦν) 5, Συμπληρῶ.
 Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Πανταχοῦ Παρόντος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 34
 481. Μενάλαος (μένε, λαός.) —
 485. Νέφος (ναί, φῶς.) — 486. Λύ-
 ρα-λίρα. — 487. Τὸ σφυγγάρι.
 488. ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ 489-493. Διὰ
 ΠΑΝΑΜΑΣ τοῦ Μ; δε
 ΝΑΝΣΥ μῆ, μανία,
 ΔΙΣ νόμος, γρό-
 Α μος, τόμος.
 —494. Ὅταν εἶνε ἕτη πρὸς Χρῆ
 σοῦ. 495. ΔΕΛΤΑ-ΝΑΙΟΣ-ΑΛ-
 ΛΙΑ (Ἰηλος, Ἑλλάς, Ἀλλή,
 ΤΟΙούτος, ἈΣΑφής.) — 496. Τυ-
 φλὸς τὰ τ' ὅσα τὸν τε νοῦν τὰ
 τ' ὄματα. — 497. Τὰ τῆς τῆχης
 ἄστατα. (τᾶ, τ' εἰς τι, χ' εἰς
 τὰ τᾶ.) — 498. Le râteau. — 499.
 A bon chat bon rat.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὰ πολὺ λέξεις μὲ
 ἀπλὰ ποιητῆ δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τὶ
 ἔμαρ). Πᾶσαν τῶν 10 λέξεων 40
 λέπτα ἢ λέξες, μὲ πᾶσα δὲ στοιχεῖα
 λέπτα 50, καὶ μὲ κεφαλαῖα λέπ. 50.
 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμᾶς 2.
 Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀπαράτμητη.
 (ΚΓ' — 21)

Ὅσα Διαπασόπουλα θέλου,
 ὅς μοὺ στείλουν Μ. Μ. καὶ
 μὴ καλλιτεχνικὴ κάρτα στῆ Ἀση;
 Γιάννη Καρμαρινάκη, Ζήνωνος
 36, Ἀθήνα. Θὰ βραβεύσῃς χωρι-
 στά. — ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΔΟΥΔΙ
 (ΚΓ' — 22)

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑΣ
 Μόλις μπανίσαιμα τὰ ρουφετά-
 κια πού μᾶς κάνανε ὁ ΑΡΗΣ,
 ὁ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ καὶ τόσοι
 ἄλλοι, σκεπτήκαμε πὺς νὰ τοὺς
 εὐχαριστήσουμε. Γιαντὸ ἰδρῶνι-
 μὸ τὸ Τάγμα τῆς Κατσαρόλας καὶ
 διορίζουμε τὸν
 ΑΡΗ (ΓΙΑΝΝΗ ΧΙΑΦΡΟΓΛΟΥ)
 Μεγαλόπ. τοῦ τ. Τάγμ. τ. Κατσαρόλας
 τὸν ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ (Κ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗ)
 Ἰσπύτη τὸ Τάγμ. τ. Κατσαρόλας.
 Τὸν Ἀσημένιο Σταυρὸ τοῦ
 Τάγματος δίνομε ὁσῶς ἄλλους
 ἔχομε ἀποκαλύπει.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ ΚΑΡΚΑΒΕΤΟΣ
 Ἀρχι-ἀποστῆδες τ. Τάγμ. τ. Κατσαρόλας
 (ΚΓ' — 23)
 Μυστηριώδη Ἰσπετῆ, φαίνεται
 ὅτι τὴν γὰρ βγάβεις γαλαξίας.
 Κῦττα Ἀγγελῶν (ΚΒ' — 1160).
 Σάν σοὺ βαστᾶ δέξου τὸ σιό-
 χημα. Ἀτάντης τάχιστα.
 Ἰσπύλους
 Δοξασμένη Γαλανόλευκη
 (ΚΓ' — 24)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ
 μου. Α' βραβείον: Φιλῆλου.
 Θράξ. Β': Κῦμα τ. Ἑλληνοπόν-
 του. Δοιποῦς στελλαντας εὐχαρι-
 στῶ θεομῶτατα.
 Ζιζάνιον τοῦ Πέρα
 (ΚΓ' — 25)

ΑΡΗ: γὰρ τὶς σπουδαῖες σου
 ἀποκαλύψεις τοῦ 52ου φύλ-
 λου, δέξου ἕνα μάτσο ραπανά-
 κια... γὰρ τὴν ὄρεξη καινούργιων
 ἀποκαλύψεων! ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ
 (ΚΓ' — 26)
 Μά, παιδί μου ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ,
 μὴ μᾶς κρυώνεις πᾶ ἰ. Ἐ-
 πεττα ἔχομε καὶ χερμαῖνα! Φύ-
 λαξε τὰ ἀποκαλύψεις σου γὰρ τὸ
 καλοκαίρι!!!... ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ
 (ΚΓ' — 27)

ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝ Ἰσπύτης
 ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝ Ἀημοψήφοτος
 (Δεῦ ἀνταλλάσσω πλέον Μ. Μ. καὶ σ. ρ.)
 (ΚΒ' — 28)
 Σύλλογε Ἐνίκητε, θεομᾶ
 Συγχαρητήρια πού μὲ ἀνεκά-
 λυφες.
 ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝ ἢ ΓΕΩΡ. ΚΑΝΑΡΗ
 (ΚΓ' — 29)

Ἦρος τ. Κιουτάγιας = Ἄνδρ.
 Ραζακόπουλος, Νσαρὸς Ντᾶ-
 τεκτιβ = Γεωργος Κουρματῆς.
 ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ
 (ΚΓ' — 30)

Διαπασόπουλα, ψηφίστε τὸ
 ψευδώνυμο ΠΑΝΤΑΧΟΥ
 ΠΑΡΩΝ. Τολσοῖ
 (ΚΒ' — 31)

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἸΣΜΥΡΝΗΣ,
 «Ποῖον ὄνομα προτιμᾶτε καὶ
 γιστῆ; Προθεσμία δίμηνη. Βρα-
 βεῖα 100 δραχμῶν. Συμμετοχὴ
 50 λεπτῶν. Ἀδεις: Βεῖνόγλου,
 Ἀβέρωφ 7-Γ, Ἀθήνα.

(ΚΓ' — 32)
 ΗΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ
 Στὸ Δημοψήφισμα
 (ΚΓ' — 33)
 Ποῖος περσεὶ νὰ βρῆ τὸ...
 Ἀντιπαναγιῶν καὶ Ἀντιχο-
 λερικόν; — ΧΟΛΕΡΑ, ΠΑΛΟΥΚΑ
 (ΚΓ' — 34)

ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ
 Διαπασόπουλα καὶ Διαπασο-
 πόυλες, ζητῶ τὴν ὑποστήρι-
 ξή Σας. — Ὅνειρο τῆς Κύπρου
 (ΚΓ' — 35)
 Διαπασόπουλα, χαρίστε ἕναν
 ψῆφον σὲν Κόντε Ραπανάκη.
 Κάτω τὰ κόρματα.
 (ΚΓ' — 36)

Τρελλὴ Χορεῦτριά, εὐχαριστῶ-
 ἔστεῖλα. Σανθὸ Βιολιστῆς
 περιμένω. — Σανθὸς Βιολιστῆς
 (ΚΓ' — 37)
 Ὅλοι ὅσοι αἰσθάνονται, πρέκει
 ὅνα ψηφίσουν τὴν ΨΥΧΗ
 ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, ΕΘΝΙΚΟΝ
 ΠΟΘΟΝ καὶ τὰ ψευδώνυμα τοῦ
 ΘΡΙΑΜΒΟΥ. Φάσμα
 (ΚΓ' — 38)

Μαζί μὲ τῆν;
 ἘΠΙΔΙΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ,
 ψηφίστε καὶ τὴν
 ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ
 σὲν φρεσιτῶ Δημοψήφισμα
 (ΚΓ' — 39)

Ἡπερισηνὴ Ἀρκάρια ἔμφανί-
 ζεται ἐφέτος μὲ τὸ ψευδῶ-
 νυμον Κόμησα τῶν Ἀχαρνῶν.
 (ΚΓ' — 40)
 ΦΡΕΔΟΣ ΔΥΡΜΠΑΝ. — Δευ-
 τερωμένη Πατιόδα, Μικρὸς
 Γίγας, Ζηρὸς Φλόξ = Ἀδελφοὶ
 Τίγκα. (Γιὰ τιμωρία οὐκ!!!)
 Ἰουλιανός, Ὑπερῆφανο Ἐλάτο
 (ΚΓ' — 41)

Ἀγαπητὰ Διαπασόπουλα τοῦ
 ὄμορφου νοητοῦ μας, ζητῶ
 τὴν ὑποστήριξή σας. Τραγουδι-
 τῆς Ἐνώσεως καὶ φίλοι, ἐνδύμη-
 θητε τὴν φιλιαν φιλία
 Ἀθάνατη Ἑλλάδα
 (Ὅνειρο τῆς Κύπρου)
 (ΚΓ' — 42)

Γιὰ τὸ Νέο Ἔτος: Διαγωνισμὸς
 συνταγῆς βασιλόπητας. Προ-
 θεσμία δίμηνη: συμμετοχὴ 50 λε-
 πτω. Γεωγραφικοῦ (διὰ Σὺλ-
 λογον) Παλαιὸν Φάληρον. Ἀση,
 ἀναλαμβάνομεν τὰ κόλυβα.
 «Περὶ θέρμος»
 (ΚΓ' — 43)

Φραξῶ. — Ἀποτελέσματα δια-
 γωνισμοῦ Μ. Μ. 1ος Ἀνί-
 λας (Ἀφελ. Γυμνασιόπαις). 2ος
 Τριανταφυλλένια (Ἀμυδρᾶ Λάμ-
 φης, Δόξα Μετωμένη). Δοιποὶ
 ἐπινοοῦνται. — Συμμαχία: Μετὰ
 «Διαπλ. Ὀμοσπονδίας» καὶ «Ἐλ-
 πίδος». — Γιὰ τὸ Δημοψήφισμα
 ἐπιθέτομεν τὰ ἰδανικὰ ψευδώνυμα:
 Ἑλλάδας Ἀγναλιὰ, Ἀῖξα Ματω-
 μένη, Πανταχοῦ Παρῶν, Ἰδαῶ-
 δες τῶν Ἑλλήνων. Ἐκτιμῆστε
 τὰ ἰδιαίτερος καὶ ψηφίστε τὰ
 Ἐμπρός!!!

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΝΤΕΣ ΚΑΤΩΚΙΑΝ:
 συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
 δηλώσων ἀμέσως τὴν νέαν των
 διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
 ἀποστέλλοντας καὶ δραχ. 2 διὰ
 τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταίνιας.
 Ἄλλος δὲν εὐδυνώμεθα διὰ τὴν
 ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.